

Publicerad 2012-12-10 13:38 av Aaxel

storm

när världen blir annorlunda
av en eller annan orsak
utspillt kaffe
snöstorm
minns jag plötsligt
vem jag är

för jag är inte
som man lätt kan tro
av den här
världen

jag är
något annat

det blir så tydligt
när snön faller

vi känner inte igen varandra
längre
andra former framträder
våra ögon ser

men ändå
det sjätte sinnet
säger något
att
han där
och hon
är inte heller
som man lätt kan tro
av denna värld

vi är alla det där andra
det osynliga
det magiska
om man så vill

att inte ha några rutiner

att gömma sig bakom
blästrade
kramar vi om
oss själva
döljer
håriga kön
barndomssorger
ömma tår

hela universum
nedanför dinglande fötter

vi sitter där
på kanten
inget går att ändra
någonsin
den solvarma bryggan
försvinner så fort
under ett täcke av snö

Vad gör du med evigheten
när vi matar varandra
med halvsanningar
till kaffet

vad gör jag?

det är mänskligt att veta
men att avstå
från fikabröd
livsuppgifter
drömmar

det är mänskligt

visst är de
människor
alla de där varelserna
och jag
med
vi är

tillsammans
påminn mig

säg inget annat
än just det
-du är människa

det är min sista utpost
vårt enda hopp

min sista vägvisare
röda flaggor
i den förbannade snöstormen
alla prestationer
som regnar ner
i tomma fickor

det här kala jävla berget
jag hamnat på
och stormen
stormen

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Aaxel med Poeter.se id #30825 innehar upphovsrätten